

**REVISTA PLURINACIONAL
INTERNACIONALISTA**

REVOLUCIÓ CALENTA

L'ORIGEN DE TOT: BEAUVOIREANA

EL COMANDANT G

EL CAPITAL

OLOF P

LUMUMBA

L'ORIGEN DE TOT: BEAUVOIREANA

La filòsofa que es va avançar vint anys a la revolució sexual. Marxista convençuda, va publicar en 1949 la seva obra essencial *El Segon Sexe*, mil pàgines de tractat de tall marxista i existencialista amb una anàlisi profunda sobre la història del paper del gènere femení.

En el feminisme existencialista de Simone de Beauvoir, l'ésser humà no és una essència fixa, sinó "existència", és a dir "projecte", "transcendència", "autonomia", "llibertat". Per tant, escamotejar a un individu les possibilitats de projectar la seva vida segons ho entengui pel fet de pertànyer al "segon sexe", al sexe femení, és dominació, és injustícia. Els seus principis han estat incorporats a les polítiques d'igualtat europees i han donat lloc als estudis feministes i de gènere de centres universitaris d'avantguarda.

«Si som iguals, serem més lliures», va escriure Simone de Beauvoir, mite del feminisme, banderera de l'existencialisme europeu més pur, defensora de la dona com a identitat pròpia, deslligada d'un sistema que, en l'època en la qual li va tocar viure, oprimia i relegava al «segon sexe» a la condició d'esposa, mare, filla. Sempre un paper secundari, privat de llibertats, ofegat i sense veu. Beauvoir es va alçar com a símbol de la igualtat, donant suport a les seves teories més sòlides, que sostenien que «la dona no neix, es fa», amb un estil de vida independent, coherent amb la seva manera de veure el món.

La principal plaga de la humanitat no és la ignorància, sinó el rebuig al coneixement

Es va convertir juntament amb Jean Paul Sartre, el seu gran company en la vida, en una icona de transparència en la parella. L'adéu a Simone de Beauvoir arribaria en 1986, quan va morir als 78 anys.

EL SEGON SEXE – LE DEUXIÈME SEXE

És una de les obres fundacionals del feminisme i utilitza els conceptes existencialistes per a indagar sobre la vida de la meitat de la humanitat. També és considerada una obra enciclopèdica, perquè aborda la identitat de les dones i la diferència sexual des dels punts de vista de la sociologia, la psicologia, la història, l'antropologia, la biologia, la reproducció i la relació afectiu-sexual.

El feminisme és una manera de viure individualment i de lluitar col·lectivament

Una altra frase realment coneguda de Simone de Beauvoir, proposa el feminisme com a manera de defensar els drets dels col·lectius alhora que suposa una manera en què cadascun pot veure i actuar en la vida.

RODAR SAFETY FILM CO.

RODAR SAFETY FILM CO.

RODAR SAFETY FILM CO.

EL COMANDANT G

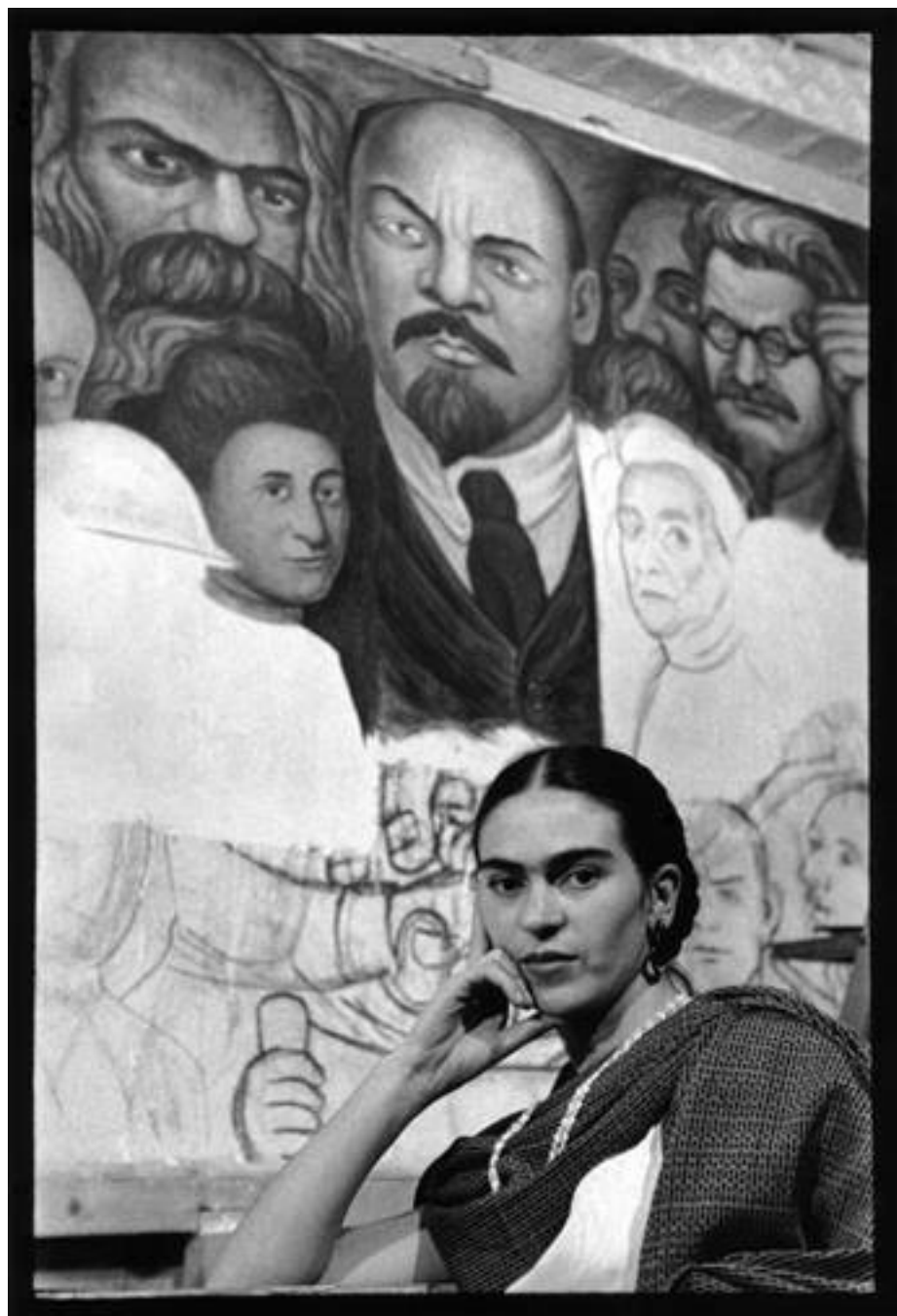
La tasca de vostès, companys - estudiants, és complir al màxim les indicacions de Lenin: “Cada revolucionari ha de ser en el seu lloc de treball, de lluita, el millor”. I a vostès els correspon el lloc de lluita de la Universitat, de l'estudi, la preparació urgent dels nostres professionals per a suplir les faltes que teníem, les llacunes que ens va deixar l'imperialisme en emportar-se els nostres quadres, l'endarreriment general del país, i construir acceleradament la societat.

Aquesta és la tasca fonamental, tasca que per ser fonamental no és única, perquè mai es pot deixar de costat l'estudi conscient de la teoria, i no es pot deixar de costat la possibilitat d'haver d'empunyar el fusell a cada moment, i la necessitat permanent de defensar a la Revolució amb les armes ideològiques en cada minut de la vida. És una tasca dura, és una tasca que posa en tensió la força dels nostres estudiants. Aquesta és una generació de sacrificis: aquesta generació, la nostra generació, no tindrà ni remotament els béns que tindran les generacions que segueixin.

A més, mai hem d'oblidar que la Revolució cubana, per la força del seu exemple, no actua només aquí, internament, i que els seus deures estan més enllà de les fronteres [...] el deure de ser sensibles davant totes les misèries del món, davant totes les explotacions i les injustícies; el deure que sintetitza Martí en una frase que moltes vegades hem dit, i que sempre hem de tenir en la capçalera del nostre llit, en el lloc més visible, i és allò que “tot home veritable ha de sentir en la galta el cop donat a qualsevol galta d'home”.

Però vostès, estudiants del món, no oblidin mai que darrere de cada tècnica hi ha algú que l'empeny, i que aquest algú és una societat, i que amb aquesta societat s'està, o s'està contra ella. I que en el món hi ha els que pensen que l'explotació és bona, i els que pensen que l'explotació és dolenta i que cal acabar amb ella. I que, encara que no es parli de política en cap costat, l'home polític no pot renunciar a aquesta situació immanent a la seva condició d'ésser humà.

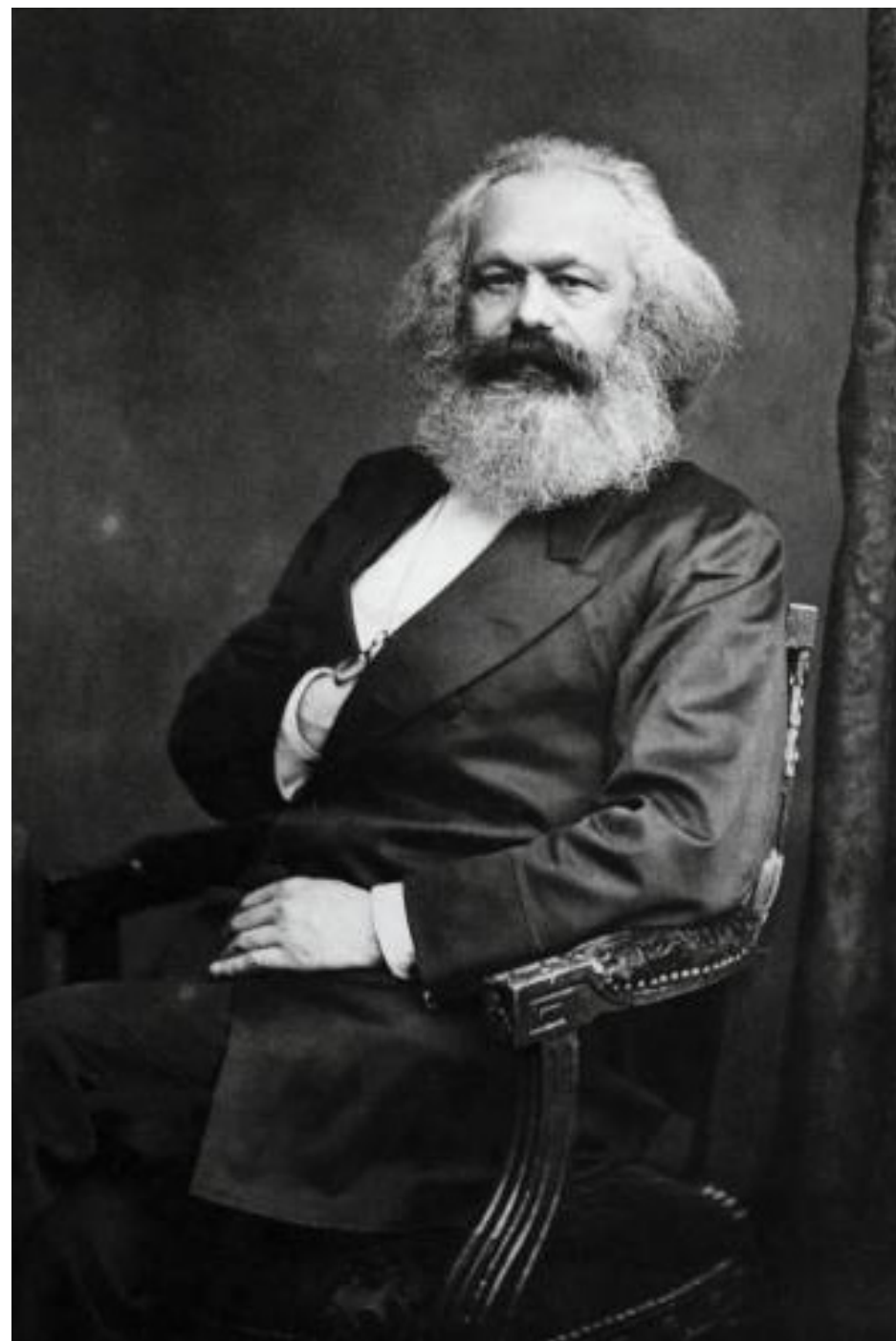

EL CAPITAL

Testimoni i víctima de la primera gran crisi del capitalisme (dècada de 1830) i de les revolucions de 1848, Karl Marx es va proposar desenvolupar una teoria econòmica capaç d'aportar explicacions a la crisi, però a l'hora d'interpel·lar al proletariat a participar en ella activament per a produir un canvi revolucionari.

L'obra de Marx ha estat llegida de diferents formes. En ella s'inclouen obres de teoria i crítica econòmica, polèmiques filosòfiques, manifestos d'organitzacions polítiques, quaderns de treball i articles periodístics sobre l'actualitat del segle XIX. Moltes de les seves obres les va escriure juntament amb Engels.

Els principals temes sobre els quals va treballar Marx van ser la crítica filosòfica, la crítica política i la crítica de l'economia política. Alguns autors van pretendre integrar l'obra de Marx i Engels en un sistema filosòfic, el marxisme, articulat entorn d'un mètode filosòfic anomenat materialisme dialèctic.

Els principis de l'anàlisi marxista de la realitat també han estat sistematitzats en l'anomenat Materialisme històric i l'economia marxista. Del Materialisme històric, que situa la lluita de classes en el centre de l'anàlisi, s'han servit nombrosos científics socials del segle XX: historiadors, sociòlegs, antropòlegs, teòrics de l'art, etc.

Ha estat molt influent la seva teoria de l'alienació. Altres autors, entre els quals destaca Louis Althusser, argumenten que els escrits de Marx no formen un tot coherent, sinó que el mateix autor, en desenvolupar les seves reflexions crítiques sobre l'economia política durant la dècada de 1850, es va desambarassar de la seva pròpia consciència filosòfica anterior i va començar a treballar científicament.

Des d'aquesta perspectiva no existiria una ciència marxista, sinó un científic, Karl Marx, que va ser un pioner en la comprensió dels mecanismes fonamentals que regeixen el funcionament de la societat moderna, especialment amb la seva reelaboració de la Teoria del valor, i l'obra mestra del qual va ser *El Capital*, Les obres de Marx han inspirat a nombroses organitzacions polítiques compromeses a superar el Capitalisme.

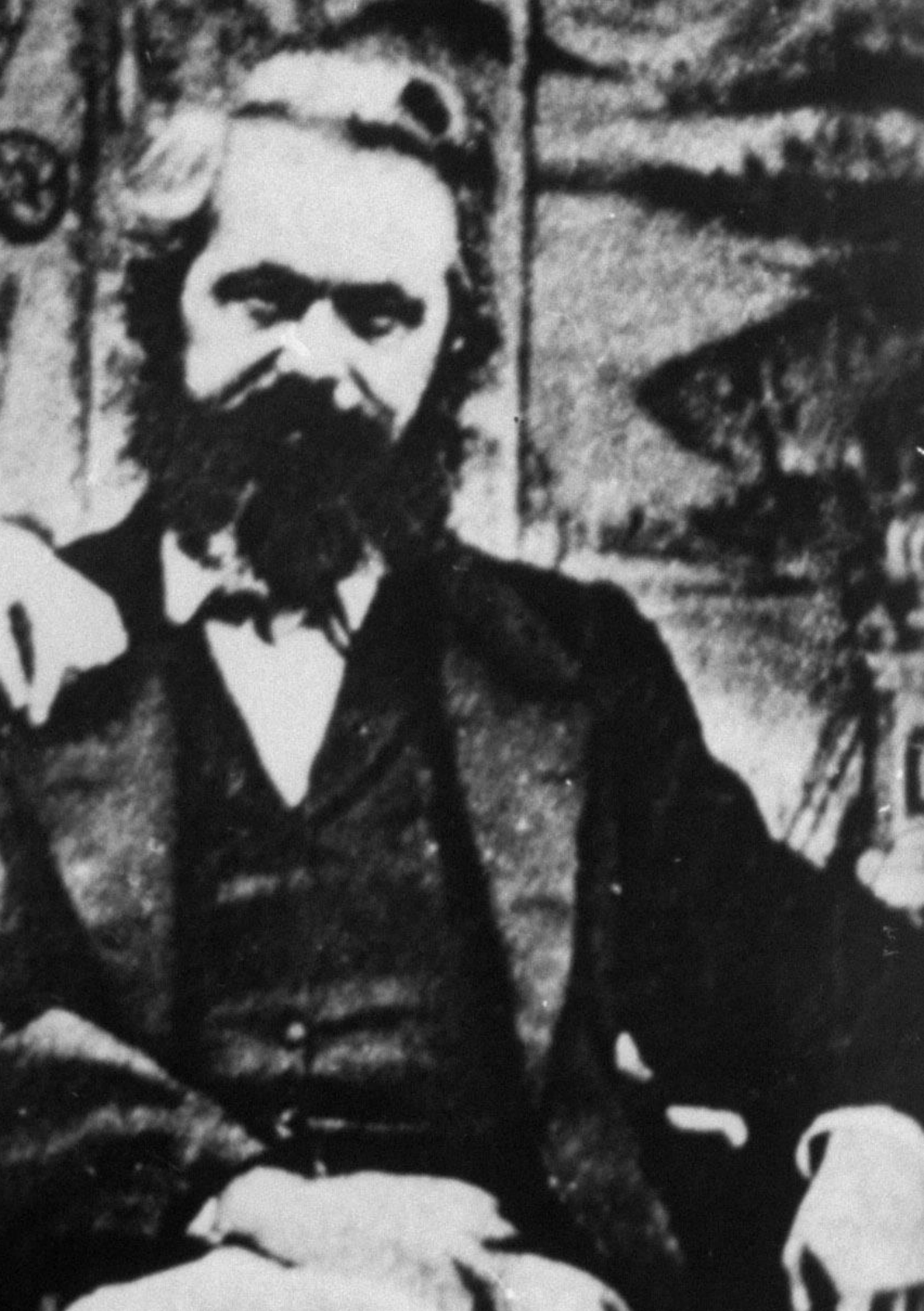
D'una banda, caldria assenyalar la interpretació que han realitzat els leninistes, partidaris que una Avantguarda del proletariat, organitzada en un Partit revolucionari, preparat, si és necessari, per a treballar en la clandestinitat, embranzida a la classe obrera a fer seu el poder mitjançant la força insurreccional de masses, per a així enderrocar a les seves antigues classes opressores i dominants, la burgesia i l'aristocràcia, expropiant-les del seu control sobre l'aparell d'Estat i els mitjans de producció, i procedint a la construcció d'un Estat obrer que, a més d'instituir a aquella com a classe dominant, li permeti avançar cap al socialisme societat altament igualitària i solidària, sobre la base de la democràcia obrera i la propietat social sobre els mitjans de producció, i un fort desenvolupament productiu i cultural, amb una economia planificada capaç de suplir folgadoament les principals necessitats majoritàries i la desaparició de la divisió de la societat en classes, fins a arribar al comunisme societat sense classes socials i sense estat, basada en un altíssim nivell de civilització.

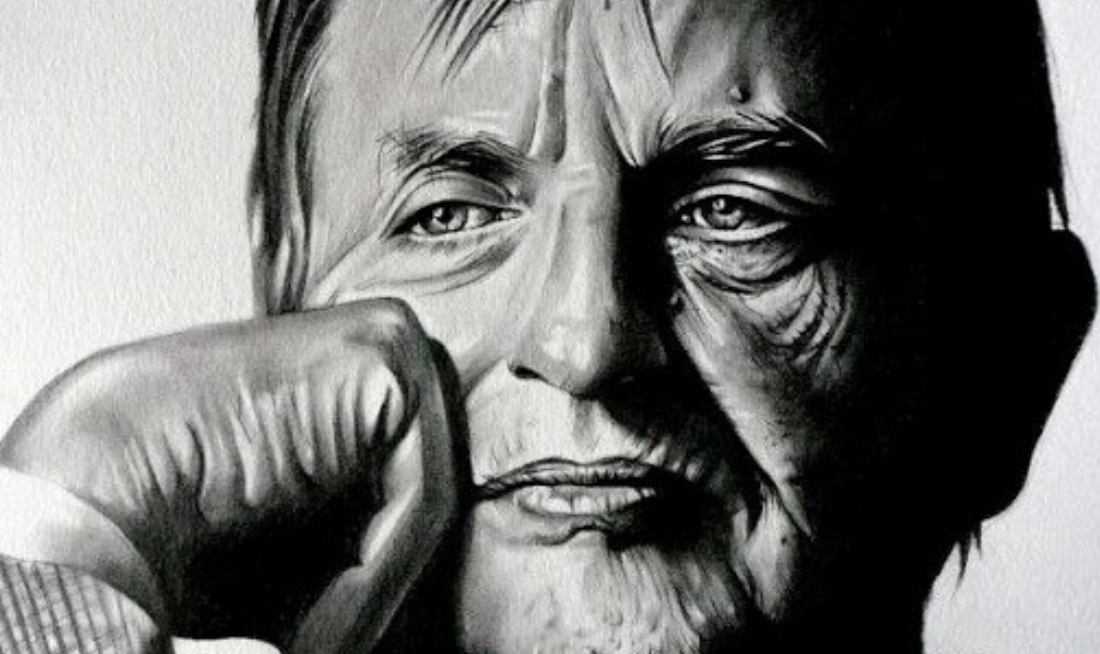
Per una altra, la que realitza la socialdemocràcia, en els seus orígens contrària a la tàctica revolucionària i partidària d'avançar cap al socialisme a través de progressives Reformes parlamentàries (cal dir que la majoria de Partits socialdemòcrates han anat a poc a poc reformant els seus plantejaments, fins a acceptar l'economia de mercat).

Altres teòrics, com els del comunisme "consejista" són partidaris de la presa del poder per part de la classe obrera acte organitzada i no per part d'un partit. Idees filosòfiques durant la seva joventut, i mentre es formava en Filosofia, Marx va rebre la influència del filòsof alemany predominant a Alemanya en aquell temps, Hegel.

D'aquest autor va prendre el mètode del pensament dialèctic, al qual, segons les seves pròpies paraules, posaria sobre els seus peus; significat el pas de l'idealisme dialèctic de l'esperit com a totalitat a una "dialèctica de l'esdevenir constant" on la síntesi, a diferència de Hegel, no havia estat realitzada.

OLOF P Burgès i socialista

Va ser el primer ministre de Suècia entre 1969 i 1976, reelegit en 1982. Palme va mostrar ja en la seva fase formativa els valors progressistes i la independència de criteri que caracteritzarien la seva acció pública. Aquesta és recordada com un referent mundial de l'estat de benestar, els drets humans, la justícia social, el pacifisme i l'ecologisme.

Nascut en 1927 en una família acomodada d'Estocolm, va obrir els ulls a realitats menys grates que la seva a través de dos viatges pràcticament iniciàtics. El primer ho va efectuar mitjançant una beca estudiantil als Estats Units de finals dels anys quaranta. Allí es va topa amb la segregació racial, les reivindicacions sindicals del sector automotriu i altres tensions que van inclinar les seves idees cap a l'esquerra. Després d'una etapa a casa per a cursar classes de Dret, en la qual a més es va incorporar al Partit Socialdemòcrata Suec i va realitzar travessies per Europa com a delegat universitari, un altre llarg periple, aquesta vegada per l'Àsia en procés de descolonització, ho va reafirmar en les seves conviccions.

Olof Palme es va convertir en el polític suec més conegut del segle XX en l'àmbit internacional, a causa dels seus cent vint-i-cinc mesos de permanència en el càrrec de primer ministre i l'oposició a la política exterior estatunidenca, en particular contra la guerra de Vietnam, les armes nuclears i la política de l'apartheid a Sud-àfrica; en tant que va defensar el dret a l'autodeterminació del poble palestí i la no-intervenció dels Estats Units a Cuba.

A més dels seus ideals, la seva experiència internacional, la seva intel·ligència i la seva joventut van merèixer l'atenció del seu partit. Els socialdemòcrates havien estat els artífexs de l'avançat estat de benestar suec des del període d'entreguerres, i en aquell moment necessitaven un canvi generacional.

Palme va accedir al Parlament, va treballar en l'agència dedicada a l'assistència exterior i, en 1963, va ocupar el ministeri inicial dels diversos que va dirigir durant el govern de Tage Erlander, primer ministre des de la postguerra i de qui es va convertir en la seva mà dreta.

Líder del seu partit des d'aquest moment fins a la seva mort, Palme va portar l'estat de benestar a una nova dimensió. També va elevar a cotes inusitades l'autoritat moral de Suècia, un país escassament poblat, en el concert mundial. Els seus dos mandats com a primer ministre, de 1969 a 1976 i de 1982 a 1986, van mostrar un clar esforç en tots dos sentits, a través de mesures i declaracions que van conjugar la vocació revolucionària, l'afany d'un progrés equitatiu i l'esperit democràtic.

De fronteres endins, va reformar la Constitució per a unir en una sola cambra les dues del Parlament, substituir el Consell del Regne per un Gabinet de Govern i limitar les competències de la Corona. Això li va permetre augmentar la representativitat popular en els poders legislatiu i executiu. A més, Palme va incrementar substancialment la pressió fiscal per a establir una política redistributiva amb què optimitzar l'estat de benestar. Aquest programa, acompanyat per una llei per a protegir l'ocupació contra la precarietat, es va traduir en una millora ostensible dels ja avantguardistes sistemes públics de sanitat, educació, habitatge i seguretat social.

Gegant de la justícia

Les seves mesures van ser aplaudides per personalitats de renom. En ocasió del seu funeral, Javier Pérez de Cuéllar, secretari general de l'ONU, va afirmar: “Suècia és sinònim d'estabilitat pacífica i compassió humana”. Oliver Tambo, dirigent del Congrés Nacional Africà a la Sud-àfrica de l'apartheid, tampoc va escatimar elogis sobre el paper internacional del primer ministre assassinat. Ho va dir un “gegant de la justícia que va arribar a convertir-se en un ciutadà del món, un germà i un camarada de tots els oprimits”.

Palme va ser visionari en la manera d'afrontar problemàtiques avui de plena actualitat. És el cas del risc suposat per “forces del mercat” que puguin dirigir la “societat amb mà de ferro”. Per a això receptava “una política de benestar constructiva”. La seva fórmula: “Una política econòmica que garanteixi el creixement al mateix temps que mantenim l'ocupació, defensem les conquestes socials, aprofundim en la democràcia econòmica i defensem el nostre medi ambient”.

LUMUMBA

Patrice Lumumba, líder africà. Primer cap de govern de la República Democràtica del Congo. Figura destacada en la lluita d'alliberament dels pobles africans, va propugnar que els governs independents del continent, prestessin ajuda i suport als països que no havien aconseguit la seva llibertat. Va buscar la descolonització del Congo i destruir totalment el poder colonialista europeu present a Àfrica, erradicar l'ultratge i l'espoli que durant segles havia sofert el continent. Assassinat per una conspiració organitzada pel govern de Bèlgica, amb la complicitat dels Estats Units, de Gran Bretanya i de les Nacions Unides.

Sent treballador de Correus, Lumumba va començar a organitzar un sindicat de treballadors i va ser detingut i empresonat pels colonialistes belgues en 1955. Després de la seva posada en llibertat, dos anys més tard, va començar a relacionar-se amb el moviment independentista. El desembre de 1958, es va celebrar a Accra, actual Ghana, la Conferència dels Pobles d'Àfrica, i el moviment d'alliberament congolès va estar representat per Lumumba. En tornar al seu país, va parlar davant una multitud en Leopoldville, actual Kinshasa, i en un emotiu discurs va exigir la independència del Congo.

Va buscar la descolonització del Congo i destruir totalment el poder colonialista europeu present a Àfrica, erradicar l'ultratge i l'espoli que durant segles havia sofert el continent. Assassinat per una conspiració organitzada pel govern de Bèlgica, amb la complicitat dels Estats Units, de Gran Bretanya i de les Nacions Unides.

REMEMBER

**PATRICE
LUMUMBA**

**REVOLUCIÓN
CALENTA**